

Két araneni ezüst

Az Ahnon folyó torkolatánál feküdt a Kilenc Királyság leghatalmasabb városa. Az Ahnondrillt szétszabdalt folyódeltát hidak százai kötötték össze, s az alatta áramló vízhez hasonlóan szakadatlanul hömpölygött rajtuk a tömeg. A város fehér utcái mindig tele voltak étellel, de a mai nap még különlegesebb eseményeket ígért. Ether, a Fény és Igazság urának napjáig már csak három éjszakát kellett várni, de máris zene és vidámság töltött meg minden teret, a csapszékek asztalai roskadásig voltak üres vagy éppen üresedő korsókkal és hangosabbnál hangosabb vendégekkel. Ezekben a napokban együtt örült szegény és gazdag, de még a tömlöcök foglyai is különb elbánásban részesültek. Az ünnepséget megelőző napokban kezdődött az Ahnoni viadal, így aki tehetett a Nagytornák tere felé vette az irányt. A legtöbb mesterember is szögge akasztotta kötétyét, hogy részese lehessen a nevezetes eseménynek, a híres viadal ugyanis csak háromévente került megrendezésre. Csak a pékek és kocsmárosok dolgoztak megállás nélkül, hogy legyen mit adni az emberáradat feneketlen gyomrának. A Nagytornák terének közelében minden ajtó zárva volt, csak néhány serény kézműves állt ki portékáival az odavezető utak mentén, gondolva ma jó boltot csinálhatnak. Így volt ezzel Marman mester is, ki éjjel-nappal dolgozott készülve az ünnepi forgatagra. Kovácsműhelyének kéményén folyamatosan gomolygott a füst fia legnagyobb elkeseredésére. Roland megfáradt, szomorú képpel állt a fűjtató mellett és a nyüzsgő utcákat figyelte. Szívében még élt a remény, hogy talán édesapja megkönyörül rajta és elengedi a viadal kezdetéig. Világ életében imádta a nagytornát, a küzdelmeket minden fegyvernemben, a díszes páncélokot és a csodás fegyvereket, melyeket a résztvevők forgattak. Most azonban egy leány is várta őt, akinek egyetlen csókjáért száz nagytornát is odaadott volna, nemhogy egy délutánt a műhelyben. Marman mester éppen a végére ért az egyik penge egyenesítésének. Arca elé tartva belenézett annak élébe és aggodalmas pillantásokkal forgatta az acélt. Végül a fekete széndarabok közé tolta.

- Most! – parancsolta fiának. Roland pedig fűjtatni kezdett, amitől a parázsló faszén úgy felizzott, mint a lemenő nap korongja és szép lassan a közé dugott acél penge is felvette a vöröses derengést. – Ha ez is megreped, komolyan mondom meg fog ütni a guta. – magyarázta a fiának, aki szó nélkül, egykedvűen hagyta mérgeledni Marmant. - Elég lesz, most vedd ki. – átadta fiának a fogót és térdeire támaszkodva adta ki a következő utasítást – gyerünk, mártsd bele a vízbe egyetlen mozdulattal.
- Tudom édesapám, nem először csinálom. – válaszolta foghegyről Roland és tökéletesen teljesítette a parancsot. A kard sisteregve merült el a hideg folyadékban, mely néhány pillanat múlva felzubogott az izzó acél melegétől.

- Tartsd ide! – a pengét aprólékosan szemügyre vette, barátságos nyugodt barna szemei centiméterről centiméterre vizsgálták a fémet, aztán hirtelen elvörösödött, mint a mellette izzó szén. – Ezt nem hiszem el, nézz oda. Ez is megrepedt. – csapott a térdére. – Add ide azt a szart. – kapta ki fia kezéből fogóستól a pengét és levágta a földre az üllő mellé. – Megölöm azt a disznót. – sebtében levette kötényét és a sarokba vágva már nyúlt is az ingéért. – A legjobb minőségű vas, egyenesen Ethemealtól, - idézte az árus szavait mérgesen - a fene vigye el a hazug fajtáját. – átkozódott tovább, míg Roland kérdően tekintett rá. – megyek megkeresem és visszakövetelem az árát.
- Apa, ma biztos nem fogod. – intett Roland a tér felé. – Mindenki kint van.
- Meg fogom találni, ha estig tart is. – vágta rá dühösen Marman mester. Fiának szemében pedig felcsillant a remény.
- Akkor mára bezárunk? – kérdezte izgatottan kifelé siető apjától.
- Hová tetted az eszed, hát nem tanultál semmit? - mutatóujját a fiára szegezve még hozzá tette. – Te tartod a boltot, amíg én odavagyok.
- Nem lehetne...?
- Nem lehetne. Nem bízhatod anyádra és a húgodat is felejtse el, egy nap tiéd lesz itt minden, ideje, hogy kicsit komolyabban vedd a dolgot. – azzal eltűnt az emberek sűrűjében. Roland az égre emelte tekintetét és hatalmasat sóhajtott. Felvette apja kötényét és a helyére akasztotta, majd egyetlen mozdulattal ledobta magát egy székre.
- Ki venne fegyvert pont ma? – kérdezte magától, majd tenyerébe temetett arccal a térdére könyökölt. Sokáig hallgatta a tömeg enyhülő mozgását, mígnem elcsendesedett az utca. A Nagytornák teréről kürtök és harsonák zengő hangját hozta a szél. – Csodás. Akkor elkezdődött. – suttogta maga elé és legszívesebben sírni lett volna kedve. – Etherre esküszöm, ha enyém lesz ez a hely, még az ablakokat is bezárom. A nagytorna napján dolgozni, milyen jó ötlet. Micsoda tömeg gyűlt itt össze vásárolni. Miben segíthetek? – kérdezte a levegőtől. – Kérem, ott várja ki a sorát, sokan vannak maga előtt. – magyarázta tovább az üres utcának, majd ölébe ejtette a kezét. – Csodás, mondhatom. – azzal lecsukta a szemét és próbált megnyugodni. Léptek haladtak el a műhely előtt, a tornára sietve, ettől pedig még tovább nőtt benne az elégedetlenség. Aztán újabb lépések zajára figyelt fel, melyek most az ellenkező irányból közelítettek sietősen. A lépések gazdája pont az orra előtt állt meg.
- Nyitva vannak, uram? – kérdezte egy fiatal hang. Roland kinyitotta a szemét és tizenkétéves forma gyerek állt előtte.
- Igen, nyitva vagyunk. – válaszolta fintorogva.

- Egy kardot szeretnék venni, nagyon sürgős lenne. – mondta határozottan az ifjú fegyvernök. Máskor is volt már rá példa, hogy valamelyik lovag az inasát küldi, így Roland egy vállrándítás közepette felemelkedett a székről és beinvitálta a gyereket a boltba.
- Milyen kardra lenne szüksége uradnak? – és a fal melletti kardtartóhoz lépett, hogy rögtön odaadhassa a kért pengét. – kétkezes penge, lovassági vagy...?
- Nekem nincs uram, a kard nekem lesz. – a kijelentésre Roland belefagyott a mozdulatba, majd lassan a fiú felé fordult.
- Hogy neked? Hát hány éves vagy te?
- Tegnap múltam tizenhat. – jelentette ki a fiatal, mire Roland pedig csípőre vágott kézzel nagyot sóhajtott.
- És minek neked egy kard?
- A nagytornán fogok részt venni. – vágta rá a választ a fiatal.
- A nagytornán? – ismételte a kovács fia és kedve támadt nevetni. – Hát azt ugyan, hogy? Legalább harminc arany a nevezés.
- Tudom én, de ne törődjön maga azzal. – Roland most vette csak észre milyen furcsán nyújtja a fiú a szavak végét, mintha nem ez lenne az anyanyelve. Barnás, kócos haja szabadon borult a vállára, látszott rajta, hogy fésűt nem igen látott még az a fej, ruhája piszkos volt és jó pár helyen lyukas is. Kopott csizmája legalább két számmal volt nagyobb, mint a lába. Beesett arcára fakó bőre úgy tapadt, mint a mocskos ing csontos vállaira. Roland forgatta magában a gondolatot, hogy nem egy lovag apródja áll előtte, hanem inkább valamelyik messzi vidék elárvult kölyke.
- Inkább cipőre meg ételre költöttem volna azt a pénz. Harminc Ahnoni aranyból egy évig úgy élhetnél volna, mint egy király.
- A pénz nem az enyém volt. – mondta a fiú miközben csillogó szeme a kardokat bámulta.
- Na, csak nem loptad, öcsém? – kérdezte a kovács fia és karba tett kézzel a fiú felé magasodott.
- Nem, dehogy, az tilos, a kard útja nem engedi. – a választ Roland nem értette, de hajította a kíváncsiság.
- Akkor, hogy szerezted a pénzt?
- Nem szereztem, egy úr segített nekem. Híres és fontos ember lehet. – mondta a fiú és arca megvidámodott. – Itt is a papír, ő kezeskedett értem, - rongyos ingéből előhúzott egy papírost, melyen a nagytorna és az első légió pecsétje volt. Roland átvette az írást.
- Rastimorn a neved és Gorlonból jöttél? – olvasta kérdően a papírt.

- Igen, én vagyok. Látja igazat mondtam. – magyarázta büszkén a fiatal. Roland értetlenül vakarta meg a feje búbját, mert az írás hitelesnek tűnt. Ott volt rajta a kezes cirkalmas aláírása is.
- Kard, tizenhat éves, kezes: Abarus Ahran. – olvasta a nevet ámulva. – Ugyan miért kezeskedne egy rongyos gyerekért az Akadémia egyik Nagymestere? – hangosan gondolkodott, de a fiú nem sértődött meg, helyette büszkén válaszolt.
- Azt mondta, hogy a Kilenc Királyság minden népe képviselheti magát a tornán és az enyémből még sosem volt senki.
- Igen befolyásos barátaid vannak te fiú. – nevetett kínjában a kovács fia. – De a nevezés csak egy dolog, ahhoz erő is kell. A bátorságot nem említem, mert látom abból egy jó nagy adaggal adott Ether.
- Akkor vehetek egy kardot maguknál? – nyújtotta a kezét a papirosért. – Vagy menjek máshová?
- A legközelebbi műhely négyszáz lépés lefelé a Termilon híd felé, arra – a fiú sarkon fordult és indult volna a jelzett irányba. – Állj meg te, szerintem nincsenek is nyitva. Most mindenki a tornát nézi. – Rastimorn ugyanazon lendülettel fordult vissza, amivel nekiiramodott. Roland újra csípőre tette a kezét és a kardtartó felé fordult, aztán leguggolt, hogy az alsó fakkokban lévőket is szemügyre vegye.
- Mikor mindent elintéztünk, akkor mondták, hogy minden nevező a saját fegyverével kell, hogy induljon. – hadarta a gyerek.
- No és mennyi pénzed van? – kérdezte a kovácslegény és a fiú felé fordult. Rastimorn rongyos kis nadrágjából hat érmét szórt az asztalra. Roland fölé könyökölt és kisujjával piszkálta arrébb az érméket. A hat érméből rögtön felismerte a két Araneni ezüstöt, de a másik négy sötét színű érméhez hasonlót még sosem látott. Az egyiket felmarkolta, és a tenyerében megforgatva szemügyre vette a nehéz érmét. Az egyik oldalán egy ló és egy párduc viaskodott a másik oldalán pedig egy kard ékeskedett. Szélén körbe valami írás szerepelt, de nem tudta elolvasni. – Hát ez meg mi akar lenni?
- Gorloni kopt. – mondta a fiú olyan természetességgel, mintha azt mindenki ismerné.
- Mi van benne, ezüst vagy ón?
- Firrelitből van. – mondta a fiú.
- Az meg mi a frász, te? – nevetett fel a kovács fia és fejét rázva visszatolta a négy koptot. - A két Araneni ezüstöt számításba veszem, de a többivel nem megyek semmire.

- És mi jön ki az árából? – Roland kínosan mosolyodott el, mert az egész jelenet hihetetlennek tűnt, egy pillanatra arra gondolt, hogy az egészet csak álmodja és valójában még mindig a hámor melletti székben bóbiskol.
- Két Araneni ezüsből jóformán semmi, talán egy csizma valami rosszabb fajtából, de fegyver biztosan nem.
- De nekem kard kell. – vágta rá a fiú egyszerűen.
- No, ide figyelj, a két ezüsből még a penge fémének ára sem jön ki, nemhogy egy kard. – A fiú kérdő tekintettel bámult rá, így folytatta. – Látom nem érted, mutatom. – megfordult és egészen legalul keresgélt, ahol a nyitott, négyzet alakú polcokról kardmarkolatok kandikáltak ki.
- Azok a kardok a fejem felett a legjobb minőségű Ethemeali acélból készültek, a legegyszerűbb is két arany és hat ezüst. - magyarázta míg lent keresett tovább - Ha jól számolom az legalább negyven ezüst az araneniből. Azok ott meg - mutatott tőle jobb oldalra - Xiensai vasból vannak, egy arany a legolcsóbb, az neked huszonnégy ezüst – egymás után húzta ki alulról a kardokat, majd egyből vissza is toltta őket. – de amit pedig most fogok mutatni az a boltunk legolcsóbb és legrosszabb pengéje – meglátta a ló motívumos markolat gombot – Itt is van. - húzta elő a rövid pengéjű, ütött-kopott fegyvert.
- Az jó lesz nekem. – lelkendezett a fiú.
- Ez itt – letette a pultra, hogy a fiatal is lássa. – a legsilányabb kardunk, de ennek is három Ahnoni ezüst az ára. – azzal visszakönyökölt az asztalra – Ami az araneni ezüsből hat, - biggyesztette le a száját Roland.
- Ilyen kardok vannak mifelénk. – kiáltotta örömeiben a fiú és közelebb lépett a pulthoz, majd megértette mit mondott a másik.
- Látod? – a fiú szomorú tekintettel bólintott, vállai leestek és földet kezdte bámulni. – Ráadásul ennek a kardnak rossz a súlyozása, az anyaga meg olyan kemény, hogy élezni se nagyon lehet, de még ezt se adhatom két ezüstért.
- Kézbe vehetem? – Roland odatolta a pengét, a fiú pedig felemelte. Hátrébb lépett és megforgatta a sokat látott fegyvert. Kezén megfeszültek az ínak a fegyver súlyától, de olyan biztosan tartotta, hogy azon a kovácslegény is elcsodálkozott.
- – Mi lenne, ha bérbe adná ezt a kardot? Kérem, adja kölcsön. Ígérem, visszahozom, becsület szavamra mondom. – Roland erre úgy felnevetett, hogy még könnye is kicsordult, majd a pult felett áthajolva megsimogatta a fiú fejét.
- Ugyan, mit tudsz te a becsületről öcsém. – Rastimorn tekintete elsötétedet, aztán hirtelen nagyot kordult a gyomra.

- Mikor ettél utoljára te gyerek? – kérdezte, míg a fiú visszahelyezte a pultra a kardot.
- Akkor bérbe adja nekem ezt a kardot két ezüstért, holnapig? – nyújtotta kezét válasz helyett Rastimorn.
- Sajnálom, de nem tehetem, bérbe nem adhatjuk a fegyvereket, talán négy ezüstért megtenném, de hát neked nincs annyi. – tette kezét a fegyver markolatára és egy pontos mozdulattal visszaszúrta a többi közé, – de hidd el, jobb lesz így neked.
- És ha később megadnám a másik két ezüstöt? – de a legény a fejét rázta.
- Nem tudom milyen fondorlatos bánat ütött Abarus mesterbe, hogy kezeskedett érted, de a küzdelmekben súlyosan megsérülhetsz. – kilépett a pult mögül és a fiatal mellé állva vállára helyezte a kezét. - Hidd el, jobb ez így. Ne bánkódj, majd úgy három év múlva, akkor már nagyobb leszel és talán Abarus mester megint segíteni fog. – próbálta vigasztalni a fiút, de az mérges tekintettel elhúzódott, és szeme sarkában könnycsepp gyűlt. – No, ide hallgass, hozok neked valamit enni, hogy legalább ne éhgyomorral kelljen az utcán tipródnod. A pénzedet megtarthatod, az ételt ingyen adom. – a fiú rábólintott a vigaszdíjra, így Roland a hátsó ajtón át a lakórészbe sietett és meg sem állt a konyháig. Odabent édesanyja állt egy tollától félig megfosztott tyúkot kopasztva. Roland odahúzott egy széket és ráállva a gerendáról leemelte a már megvágott kenyeret. Hasított belőle egy nagy darabot, majd visszarakta a helyére.
- Megéheztél fiam? – kérdezte édesanyja fel sem pillantva.
- Nem nekem lesz.
- Hát akkor apádba ütött valami kórság, ő nem szeret munka közben enni.
- A mester elment, hogy a vas árát visszakövetelje. - sóhajtott Roland.
- De hát ma, hogy akarja megtalálni a kereskedőt? – csodálkozott az anyja. –
- Én is pont ezt mondtam neki, de hiába. – legyintett a kovácslegény.
- Makacs ember az apád, de te is az vagy. Mondtam már, hogy ne etesd a szegényeket, mert ide fognak szokni. – kiabálta még utána a ház asszonya, kontyos fejét rázva, de Roland már nem hallotta a perlekedést. Visszalépve a boltba már nem találta ott a fiút, ezért kilépett az utcára, de a kis koldusnak nyomát sem látta.
- Pedig biztosan éhes volt. – lemondóan tekintett végig az utcán, aztán mint az ostorcsapás, olyan hirtelen nyilallt belé a felismerés. Visszasietett a műhelybe, és kapkodva vette számításba a kardokat. Elsőre úgy tűnt, hogy minden a helyén van, amikor szeme az alsó polcokra tévedt. A lovas mintás ócska kard helyén feltornyozva pihent a hat érme. Roland mérgesen felkapta a pénzt és az asztalra csapta. – A kis átkozott, meglopott minket. – sziszegte a hajába túrva. Még egyszer kirohant az utcára, de sehol sem látta a fiút, így

olyan haraggal vágta be maga után az ajtót, hogy annak minden zsanérja fájdalmasan nyögött fel. Kisietett a kovácstűzhely mellé és haragosan belevágta magát a székbe. Folyamatosan az apjára gondolt és arra, amit ezért kapni fog. Egészen sokáig hallgatta a térről morajló hangokat, melyek hol az üdvívalgások zúgó üvöltését, hol pedig elképedő harsogást idéztek elméjébe. Jó pár óra telt el így, s a kis tolvajon kívül senki a közelébe se nézett a műhelynek, amitől Roland még haragosabb lett. Hol a gyerekekre haragudott, hol magára, hogy hagyta magát lóvá tenni.

- A papirost is biztosan lopta a kis hazug. – morogta maga elé, aztán a kezében tartott érmékre nézett. – De miért hagyta itt a pénzt? – szabad kezébe temette halántékát és tovább fortyogott. Ahogy teltek a semmittevéssel töltött órák, úgy vette át a harag helyét a félelem, hogy mit mond majd édesapjának. Eleinte azzal nyugtatta magát, hogy nem is volt értékes a kard, de mélyen belül tudta, hogy apja így is lekapja majd a tíz körméről. Kínjában próbált némi rendet tenni a műhely körül, de aggodalma nem akart múlni. Már hanyatlóban volt a nap, vörös fénnyel árasztva el a fehér köves utcát, amikor a tömeg hazaindult. Roland idegesen figyelte az emberáradatot, mikor tűnik fel apja, amikor meglátta Hannát, a közeli varga kékszemű, szőke leányát. Mint mindig, most is elfelejtette minden bánatát, amint megpillantotta a gyönyörű, fiatal lányt. Hanna kilépett a színes áradatból és karba font kézzel odaplántálta magát az ámuló kovácslegény elé.
- Egész nap vártalak. Nem szép dolog így megvártni egy hölgyet. – rázta meg ujját fenyegetően Roland felé.
- Sajnálom, apám rám bízta a boltot, nem hagyhattam itt, apám megtiltotta. – szólt a legény keserűen.
- Semmi baj, nem haragszom, csak a bolondját járatom veled. – és a mérges grimasz mosolyba fordult át.
- Milyen volt a torna? - kérdésre Hanna összecsapta mindkét tenyerét és már áradozásra nyitotta volna a száját, de látva Roland komor pillantását kissé visszafogta a szót.
- Sajnálom, hogy lemaradtál róla, de parádés volt. – csacsogta– Három évvel ezelőtti nem volt ilyen fordulatos, pedig az sem volt kutya. A felvonulás gyönyörű volt és kenyeret osztottak mindenkinek.
- Az első légiósok ott voltak? – kérdezte lelkesen Roland.
- Ott bizony, végig a Tanács páholya körül, csak úgy feszítettek díszes páncéljaikban. – mosolygott kedvesen Hanna, Roland pedig szomorúan csapott az ajtófélfára.
- De nem ez volt a legnagyobb dolog, nem ám. – vigyorgott a lány olyan édesen és szerethetően, hogy szíve szerint megölelte volna. – A kardviadal volt a legizgalmasabb.

34 induló volt, körbe álltak és egyszerre mentek egymásnak úgy, ahogy szoktak. – Roland felkapta a sarokban álló seprút és a beszámoló közben magában mérgelődött. – Voltak, akik veretes páncélban, olyan kardokkal, hogy az csuda, mások bőrbe bújva meg félmeztelenül. Az egyik férfinak olyan fekete volt a bőre, mint a szén, úgy hidd el, ahogy mondom. De a leghihetlenebbet nem fogod kitalálni.

- Volt közöttük egy gyerek is? – kérdezte ironikusan Roland, amire csend volt a felelet, így a lány felé fordult, aki elkerekedet szemekkel nézett vissza rá.
- Honnan tudad? – csodálkozott Hanna, de Roland csak vállat vont.
- Csak szerencsém volt.
- De nem csak neked! Képzeld, az a kis mitugrász lehetett vagy tizenkettő, de olyan peckesen állt a többiek között mintha a legnagyobb lenne. Amikor egymásnak estek a csatatéren, a fiút mindenki elkerülte, egyszerűen nem harcoltak vele. – szavai közben besétált és leült az üllőre. – Pedig bátran állt a küzdőtéren és nagyon elszántan fogta a kardját, látszott rajt milyen komolyan gondolja.
- Bekerült az első tizenhatba? – kérdezte hüledezve Roland.
- Be bizony, ő is részt vett az egy-egy elleni küzdelemben. – jelentette ki a lány és elégedetten csettintett a nyelvével. – Az első ellenfele az ahnoni Brimusz volt, tudod, az a hatalmas lovag az orozlános címerrel. – Roland figyelmesen bólogatott. – Először nem akart támadni, kéréssel fordult a Tanács felé, de Viola Ahran elutasította kérését. Az Igazság Szeme azt mondta, hogy a saját sógora, Abarus Ahran Nagymester vállalt kezességet a fiúcskáért. Látnod kellett volna azt a kelletlen fejét Brimusznak, így nem volt mit tenni. – nevetett Hanna.
- Nagyon összeverte a fiút? – a lány nem válaszolt, csak mosolygott, - Na, mondd már!
- Becsületesen küzdött minden erejével, de nem volt esélye, - égbék szeme komiszan csillant – Brimusznak.
- Hogy micsoda? – hüledezett Roland. – A fiú nyert?
- Bizony ám, kétség sem férhetett hozzá melyikük a jobb. Úgy mozgott, mint egy macska, minden ütés elkerült vagy kivédett, nagyon ügyesen állta a sarat. Tudta, hogy ellenfele minden téren nagy hozzá, de ezt mégis a maga hasznára tudta fordítani. Volt, hogy a kardját egész testével támasztotta, hogy ellen tudjon állni a csapás erejének. – csettintett újra vidáman, míg Roland benti neszelésre lett figyelmes. – Bizony ám, kovács legény. A fiúcska úgy nyerte meg az első küzdelmét, hogy egy találatot sem húztak Brimusznak.
- Az elsőt? – a seprű nyele nagyot csattant a földön, hogy Roland kezéből kiszállt az erő és rögtön visszafordult a lány irányába. – Többet is megnyert?

- Hohó, bizony komám. – mondta kacagva a lány és mutatójával megbökte a közelebb húzódó kíváncsi legény orrát. – A következő küzdelemben ellenfele Treathen volt, aki pengemester Ethemealból. Ő már el tudta találni az aprócska célpontot, de egy zászlóért hárommal fizetett. Tíz a négy ellenében a fiúcskáié volt a győzelem. A harmadik küzdelemben pedig meg sem tudták legyinteni.
- A döntő küzdelemben is bekerült. – suttogta Roland és behanyatlott a székbe, majd megvidámodva a térdére csapott.
- A Saedani Sassal vívott a címért, az ő nevére nem emlékszem, de az valami nagyon magas cím náluk, a fiú pedig azt hiszem egy északi nép fia.
- Gorlon.
- Lehet, igen, valami olyasmit mondtak. Szóval a sas mélyen meghajolt előtte, fennhangon kihirdette, hogy bárki is győz, az ifjú méltó ellenfélként küzdött és szívesen ajánlja fel neki, hogy legyen az apródja. De a fiúcska azt mondta nem lehet. Ezután a sas levette a páncélját, az ingjén és nadrágján kívül csak vasas csizmája és sisakja maradt rajta, és azt mondta így fair a fiúval szemben. Amikor végre nekiveselkedtek olyan csend volt a lelátókon, hogy még a hajam növést is hallottam. – tapsikolt örömeiben Hanna – Nem is párbajoztak, volt, hogy olyan kecses lépdeltek, mintha táncolnának, máskor meg, mint a szélvihar rontottak egymásra, de egyik sem tudott bevinni egyetlen találatot sem. A fiú fűrgesége ellensúlyozta a másik erejét.
- Na és ki nyert? Árudd már el! – könyörgött neki a kovácslegény.
- Tán nem élvezed a beszámolót? – játszott Hanna a fiú türelmével.
- De igen, olyan ügyesen forgatod a szavakat, mint a vásári mesélők, de ne csigázz tovább, kérlek. – esdekelt a fiatal, de válaszképpen olyan szigorú pillantást kapott, hogy inkább feltartott kézzel szépített. – nem mondtam semmit, folytasd kérlek.
- Amikor a második homokórát is lefordították, már igazán beleadtak mindent, ahhoz képest a többi küzdelem szinte csak bemelegítés volt. Szikrát hánytak a pengék olyan sebesen találkoztak. – Hanna közben kezével vívást imitálva emelte a beszámoló fényét. - Két pontot már szerzett a Sas, aztán hirtelen sebes csapással érte a fiút, de az úgy védte ki, hogy annak lendületével megpördülve nyakon vágta a lovagot. Nem láttam jól, de azt hiszem csak lapjával csapta meg a saedanit. Felkerült egy zászlócska a fiúnak, amikor hirtelen megszólaltak a véget jelző kürtök.
- Akkor veszített. – legyintett mérgében Roland, mert annyira belejött a szurkolásba.

- Várd ki a végét. – mosolygott rá a lány. – A Sas, mielőtt győzelmét kihirdethették volna, szót kért a Tanács előtt. Azt mondta, bár két pontot szerzett, de csapásai csak végtagot tudtak érni, a fiatal azonban olyan helyen szerezte a találatot, mely halálos lett volna. –
- Akkor mégis ő nyert? – nézett rá kételkedve Roland.
- Ő bizony, a Sas átadta neki győztes helyet, mondván: egyértelmű ki volt a mai tornának a legjobb kardvívója.
- Hihetetlen, hát mégis igazat mondott.
- Ki mondott igazat és miről? – jött a kérdés az ajtó irányából, ahol Marman mester alakja tűnt fel. Hanna felpattant az üllőről és meghajolt a kovács előtt, aki kedvesen viszonzta a köszöntést.
- Éppen most meséltem Rolandnak, milyen volt a kardvívás a tornán.
- Hallottam, állítólag egy gyerek győzött, ki hallott már ilyet? – rázta busa fejét a kovácsmester.
- Igen úgy van, egy fiúcska, meg kell hagyni nagyon ügyes volt. A saját szememmel láttam és én mondom, a híres, kiflancolt lovagok mind elbújhatnak mellette.
- Akkor első légiós lehet belőle? – kérdezte a kovácslegény.
- Igen, igen, Brael at Rorvin maga hirdette ki, hogy a fiú csatlakozhat a beavatottak közé és a kis bajnok rögvést elfogadta, aztán se szó se beszéd kiszaladt a küzdőtérrel. – fejezte be a történetet vidáman - Hát nem hihetetlen?
- De, az. – húzta ki magát büszkén Roland. – De van, ami még hihetlenebb, képzeld el Hanna én beszéltem vele.
- A fiúcskával?
- Vele bizony. – mondta és felállva közelebb lépett a lányhoz. Képzeld el, hogy idejött és kardot akart venni, de nem volt rá elég pénze csak ennyi, ni. – magyarázta és előhúzta zsebéből a hat érmét. – De én mondtam neki, hogy ennyiért nem adhatom oda még a legolcsóbb kardunkat se. Meg is mutattam neki milyen a legócskább. – apja e szavak halltán elvörösödött kissé, de nem szólt semmit. – Tudja édesapám melyikre gondolok, amelyiket kint találtuk, az a lódíszes, rövid kard. – erre már Marman mester is bólogatott. – Na, aztán megsajnáltam, így hoztam neki enni, de mire visszaértem elszaladt és elvitte a kardot is, csak ezt a néhány érmét hagyta itt nekem. Arra gondoltam utána megyek és visszaveszem, de végül úgy döntöttem legyen az övé. – mutatta tanúbizonyosságul a két másiknak.
- Hát ez hihetetlen, – örvendezett a lány – de nagyon kedves voltál vele és lám megnyerte a tornát, ha te nem vagy itt, akkor lehet, hogy nem is küzdhetett volna. –hirtelen közelebb

hajolt Rolandhoz és egy puha csókot nyomott az arcára, amitől a kovácslegény úgy elvörösödött, hogy fülei úgy néztek ki, mint két vörös cékla.

- Sajnálom, de most mennem kell. – mondta a lány és búcsúzásképpen meghajolt a kovácsmester felé.
- Ugye holnap látjuk egymást? – kérdezte aléltan a legény.
- Holnap nem lesz munkád, - mondta kedvesen az apja – a déli imádás után szabad vagy.
- Akkor holnap. – mosolygott rá Hanna és kilibbent az utcára. Roland bárgyú tekintettel bámult utána, míg a szőke tünemény el nem tűnt az utca kanyarulatában. Aztán belépett apja után az árusító helységbe.
- Megtaláltad a kereskedőt?
- Megtaláltam. – válaszolta szűkszavúan Marman mester. - Visszaadta a fém árát.
- Az jó hír.
- Az. – Marman mester odalépett a fiához és úgy kérdezte. – No, halljam, ez a lány kedves a szívednek?
- Igen édesapám.
- Feleségül akarod venni?
- Még szép, sosem találnék nála szebbet és okosabbat. – vágta rá Roland, mire apja békés tekintete szigorúra váltott.
- Akkor ne hazudozz neki, mert megjáród, ha nem miatta, akkor miattam. – rázta felé mutatóujját – Még akkor sem, ha le akarod nyűgözni.
- Mire gondol édesapám? – csodálkozott Roland.
- Hát a kardos históriád, hogy a bajnok ellopta tőled a kardot.
- De hát így volt édesapám.
- No, ha így volt, akkor menj be, aztán mondd meg, mi van az asztalban? – rakta keresztbe izmos, vastag karjait. Roland besietett és az asztal felé vette az irányt.
- Esküszöm, hogy így volt, először attól féltem, hogy kikapok édesa... - a mondat folytatása így szorult bele, mert a kard tartó alsó polcán ott feküdt az emlegetett kard lovas díszítésével a bejárat felé. Roland csodálkozva odaguggolt és akkor meglátta a polc szélére helyezett két Araneni ezüstöt.

**